

NEW YORK TIMES BESTSELLER SZERZŐ

GAIL CARRIGER

SZÍVTELEN

„Részegítően
szellemes!”

– PUBLISHERS
WEEKLY

EGY REGÉNY
VÁMPÍROKRÓL,
FARKASEMBEREKRŐL
ÉS TEÁSKANNÁKRÓL

fine ●
selection

GAIL CARRIGER

SZÍVTELEN

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

Köszönetnyilvánítás

Néha olyasmire van szükség, amit nem lehet felkutatni. Hálas köszönetem azoknak, akik készakarva vagy véletlenül pártolták a tébolyomat: Anyunak a magyalért, Willownak a találkákért, Rachelnek, az érzelmi félrevezetések nagyasszonyának, Erinnek, a kóma istennőjének, Iznek, a lankadatlanság királynőjének és Phrannishnak, a valaha volt legjobb szárnysegédnek!

A Napernyő Protektorátus kötetei:

Soulless – Lélektelen

Changeless – Változatlan

Blameless – Szégyentelen

Heartless – Szívtelen

PROLÓGUS

T, mint Természetén Túli

Feljegyzés az irattár részére.

Tárgy: T-464-AT, Alexia Tarabotti

Feljegyzést készítette: Mr. Phinkerlington, alhivatalnok, másodosztályú étergrafikus átviteli specialista.

A P-464-AT megjelölésű alany gyermeket vár. A nemző ismeretlen. Alany Londonból eltávolítva. Alany kapcsolata az Árnyékkor-mánnyal megszakadt. A lélekőri pozíció megürült.

Megjegyzés a feljegyzéshez.

Tárgy: T-464-AT, Alexia Tarabotti

Készítette: Mr. Haverbink, kiküldött ügynök, első osztályú azonosítási és lőszerügyi szakértő.

A T-464-AT alany terhessége igazolást nyert, mint az F-57790-CM farkasember alannal történt egyesülés közvetlen következménye.

A fogantatást több magas presztízsű tudós, valamint az itáliai templomos rend (természetesen túli tenyésztési terv 1805 körül megszakítva) egyaránt hitelt érdemlően igazolta. (Kéretik figyelembe venni, hogy noha a templomos rend a Nemzetközösség tekintetében a legmagasabb szintű fenyegetést jelent, az érintett tárgyban a kutatási eredményeik megkérdőjelezhetetlennek minősülnek.)

A T-464-AT alany ismételten beiktatást nyert mint lélekőr.

Kiegészítés a feljegyzéshez készült feljegyzéshez.

Tárgy: T-464-AT, Alexia Tarabotti

Kiegészítést feljegyezte: Lyall professzor, kiküldött ügynök, első titkár (egyben F-56889-RL megjelölésű alany).

A farkasemberek hírmondóival a magzatról lefolytatott konzultáció eredményeképpen megállapítható: a gyermek a legnagyobb valószínűséggel lélektolvajnak (egyéb megnevezések: bőrlopó, nyúzó) születik. A templomosok feljegyzései alapján ez annyit tesz, hogy egyszerre lesz halandó és halhatatlan. Lord Akeldama potentát (egyben V-322-XA megnevezésű alany) hasonló állásponton van. A T-464-AT megjelölésű alany saját bevallása szerint úgy véli: „az a rémes ember valami

olyasmiről gagyogott, aki lábon jár, mégis kúszik, és aki úgy lovagolja meg a lelkeket, mint a lovag a hátasát.” (Megjegyzés: az a rémes ember jelen szöveghelyen a templomos lovagrend firenzei preceptorára utal.)

A feljegyzésekben mindössze egyetlen korábban élt léleklopó szerepel: Al-Zabba (más néven Zenobia, Palmüra királynője; azonosítószám nem áll rendelkezésre). Információink szerint rokonságban áll a V-322-XA (Akeldama) megjelölésű alannyal. (Semmi egyebet sem hajlandó elárulni - de hát ilyennek a vámpírok.) Zenobia minden valószínűség szerint egy vámpírkirálynő és egy természetén túli férfi gyermekeként született (ismeretlen alanyok), ennél fogva lehetetlen megállapítani, hogy a képességei miként viszonyulnak a T-464-AT megjelölésű alany születendő gyermeke képességeihez, lévén ez utóbbi egy nőnemű természetén túli és egy alfahím farkasember egyesülésének eredménye. A manifesztáció milyensége egyik tekintetben sem jósolható meg.

Javaslom új kategóriajelölő bevezetését a leszármazott részére: TK, mint természetén kívüli.

További kiegészítés megfontolás céljából: a vámpírok egyértelműen a magzat elpusztítására törekszenek, még a T-464-AT

megjelölésű alany sérelmére is. Jelen kiegészítés feljegyzőjének személyes meggyőződése szerint a Nemzetközösségnek alapos érdeke, hogy a gyermek élve szülessen, ha másért nem, hát tudományos okokból. A V-322-XA Akeldama megjelölésű alannyal lefolytatott egyeztetés eredményeképpen úgy véljük, lehetséges megoldást találni a vámpírok ellenséges hozzáállására.

ELSŐ FEJEZET

Amelyben betotyog Lady Alexia Maccon

—**Ö**T HÓNAPJA! Bátorkodom közölni, hogy már öt hónapja ülnek ezen a kis terven, *uraim!* És csak most határozzák el, hogy engem is tájékoztassanak!

Lady Alexia Maccont nem érte kellemes meglepetésként a szándéknyilatkozat. Rámeredt az előtte ülőkre – amazok, bár felnőttek, sőt, jó néhány évszázaddal idősebbek voltak nála, most mégis úgy pislogtak, mint a megszégyenített kisfiúk.

A három úriember csak félénk arckifejezés tekintetében hasonlított egymáshoz, egyébként olyannyira különböztek, amennyire magas rangú és elegáns úriemberek különbözhetnek. Az első nagydarab volt, kissé zilált; remekbe szabott délutáni zakója némileg vonakodva simult széles vállára, mintha tudná, hogy viselőjének is szenvedést okoz. A másik kettő sokkal barátságosabb viszonyban állt a ruházatával, habár az első úr esetében az öltözködés a rejtőzést szolgálta, míg a másodikéban a művészi, csaknem hivalkodó önkifejezést.

Lady Maccon ugyanakkor nem nyújtott annyira fenyegető látványt, hogy bármilyen férfiban – elegancia ide vagy oda – zavart

keltsen. Idestova terhessége nyolcadik hónapjába lépett, és veszedelmesen közeledett az idő, amikor vissza kell majd vonulnia. Pillanatnyilag leginkább egy kövérre tömött, bütykös lúdhoz hasonlított.

– Nem akartuk, hogy agyonaggódjad magad – kockáztatta meg a férje.

Higgadtan és komolyan akart érvelni, ám a hangja mogorván csengett. Karamellszín szemét lesütötte, talán még a haja is lelapult kissé.

– Ó, mert a vámpírok szüntelen halálos fenyegetései olyan megnyugtatóak egy nőnek az én állapotomban? – tudakolta a felháborodott Alexia olyan éles hangon, ami még Lord Akeldama duci tarka macskáját is felzavarta. Az állat – egyébiránt a világ legközönyösebb teremtménye – felnyitotta egyik sárga szemét és ásított.

– De hát kicsiny *orgonabokrom*, ez a lehető legtökéletesebb megoldás! – kiáltott fel Lord Akeldama, és megsimogatta a macskát, mire az visszalényegült csonttalan, doromboló párnává.

A három férfi bosszankodása közül a vámpír volt a leginkább művi. Szép szemében rejtett fény csillámlott – elégedett fény, ami azt jelezte, hogy a dolgok neki kedvezően alakulnak.

– Micsoda, hogy lemondjak a tulajdon gyermekemről? Az ég szerelmére, meglehet, hogy lélektelen vagyok, és beismerem, nem is az az anyatípus, de szívtelen, az nem vagyok semmiképpen! Igazán, Conall, hogyan egyezhettél ebbe bele? Anélkül, hogy engem megkérdeztél volna?

– Feleség, talán elkerülte a figyelmedet, hogy a teljes falka öt hónapja szüntelen testőrségben áll? Fárasztó ám ez, drágám.

Lady Maccon rajongott a férjéért – különösen akkor, amikor Lord Maccon ing nélkül, dühöngve járkált fel-alá –, ebben a pillanatban azonban úgy találta, nem kedveli különösebben a zsiragyu

lordot. Ugyanakkor azonban az éhség is rátört, ami külön bosszantotta, mert elvonta a figyelmét a haragjáról.

– Valóban? És mit gondolsz, *nekem* milyen, hogy állandóan megfigyelnek? Na de Conall, *örökbe adni*?

Alexia felállt, és járkálni kezdett. Pontosabban elszántan totyogni. Most az egyszer még Lord Akeldama arannyal ékített fogadószobájának szépsége is hidegen hagyta. *Több eszem is lehetett volna, mint beleegyezni abba, hogy itt találkozzunk*, gondolta. *Lord Akeldama fogadószobájában mindig történik valami kellemetlenség.*

– A királynő véleménye szerint is jó a terv. – Lyall professzor is beszállt a huzavonába.

Az ő vonakodása lehetett a legőszintébb, hiszen utálta a konfrontációt. Ráadásul ő volt a terv valódi szellemi atyja is – hacsak Alexia nem tévedett igazán nagyot a jelleme megítélésében.

– A nyavalyás királynő akassza fel magát! Nem, szó sem lehet róla.

– Mármost, legdrágább Alexiám, gondolkodj ésszerűen! – próbálkozott hízélgéssel Lord Maccon. Nem túl sok sikerrel; a hízékedés visszatetsző hatást kelt egy ekkora méretű, ráadásul havonta farkassá változó férfi esetében.

– Ésszerűen? Eredj, és verj a fejedbe némi ésszerűséget *magad*!

Lord Akeldama új taktikával próbálkozott.

– Kicsiny *gránátalmamagom*, már át is alakíttattam a szobám melletti helyiséget egy kifejezetten bájos gyermekszobává.

Lady Maccon ezen valóban megdöbbsent. Féltette a haragját, és még a totyogást is abbahagyta, hogy meglepetten pisloghasson a vámpírra.

– Csak nem a második ruhaszobáját? Azt nem hiszem!

– Pedig azt. Legszebb virágszirmom, látja már, milyen *komolyan* veszem az ügyet? Még a *ruhatáramat* is átköltöztetem önért.

– Úgy érti, a gyermekemért – szúrta oda Alexia, de akarata ellenére lenyűgözték a hallottak. Lyallra nézett segítségért, aztán minden erejét összeszedte, hogy lecsillapodjon, és gyakorlati szempontból beszélhessék meg a dolgot. – És ettől majd abbamaradnak a támadások?

Lyall professzor bólintott, és feltolta az orrán a szemüvegét. Csak modorosságból hordta az okulárét, valójában nem volt szüksége rá, ám néha jól jött valami, ami mögött elrejtőzhetett. Meg, amit babrálhatott.

– Úgy hiszem, igen. Természetesen nem adódott lehetőségem közvetlenül megtanácskozni a kérdést a királynők egyikével sem. A bolyok tagadják, hogy kiadták volna a megsemmisítési parancsot, a NYIHA pedig egyelőre nem találta meg a módját, miként bizonyítsa, hogy a vámpírok – itt finoman köhécselt néhányat – meg akarják ölni az ön gyermekét. Ennélfogva önt is.

Alexia jól tudta, hogy a papírmunka és a megfelelő látszat fenntartásának szükségessége mennyire akadályozza a Természetfeletti Személyek Nyilvántartó Hivatalának hatékonyságát. Minthogy a Hivatal volt a korona összes természetfeletti és természetén túli alattvalója felett álló végrehajtó hatalom, minden időben úgy kellett megjelennie, mint ami engedelmeskedik a saját törvényeinek – azokat is beleértve, amik a falkák és bolyok bizonyos mértékű önállóságát és önkormányzati jogait garantálták.

- Mi a helyzet Monsieur Trouvé gyilkos gépkaticáival?
- A vámpírok európai ügynökének nem akadtunk a nyomára.
- A robbanó szószkiöntő?
- Semmi értékelhető bizonyíték nem maradt utána.
- A lángoló mongol uszkár?
- Egyetlen ismert tényestőhöz sem lehetett visszavezetni.

– A mérgezett ebéd a léghajón, amit Mr. Tunstell fogyasztott el helyettem?

– Nos, a léghajókon felszolgált étek általános pocskék minőségét tekintve meglehet, hogy az csupán véletlen egybeesés volt. – Lyall professzor levette a szemüvegét, és egy makulátlan fehér zsebkendővel tisztogatni kezdte a foltatlan lencséket.

– Ó, Lyall professzor, tréfálgozik? Nem áll jól önnek.

A vöröses hajú bétahím savanyú pillantást vetett Lady Macconra.

– Új személyiségvonásokat aknázok ki magamban.

– Nos, ne tegye!

– Igenis, asszonyom.

Alexia, amennyire előredudorodó hasa engedte, kihúzta magát, és szúrósan lenézett a keresztbe vetett lábbal, elegánsan üldögélő bétahímmre.

– Most pedig magyarázza el nekem, miként jutott erre a megoldási javaslatra! Valamint azt is, miből gondolja, hogy a bolyok ettől majd felhagynak bosszantó, újdonsült szokásukkal, miszerint folyamatosan meg akarnak engem ölni, ha még csak meg sem tárgyalta velük az ötletet?

Lyall professzor tehetetlenül nézett összeesküvőtársaira. Lord Maccon széles vigyorral nekivetette magát az aranyszín bársonnyal bevont ülőke támlájának, mire az panaszosan megnyikordult. Sem Lord Akeldama, sem a dolgozói nem közelítették meg Lord Maccon méreteit, ennél fogva a kanapét szinte lehengerelte az élmény. Sok más bútordarab érzett hasonlóan.

Lord Akeldama továbbra is némán csillogott.

Lyall professzor, felmérve, hogy kiállították a viharba szélfogónak, mély lélegzetet vett.

– Honnan jött rá, hogy az én ötletem volt?

Alexia összefonta a karját hatalmas keble felett.

– Kedves uram, *valamit* azért nézzen ki belőlem!

A bétahím visszahelyezte a szemüveget az orrára.

– Nos, tudjuk, hogy a vámpírok félelemmel várják, miféle lesz az ön gyermeke, ugyanakkor azt gondolom, tisztában vannak vele, hogy a megfelelő óvintézkedések szem előtt tartásával a természet szülte legerősebb ragadozó is tökéletesen civilizált viselkedésre nevelhető. Példának okáért ön is.

Alexia felvonta egyik szemöldökét.

A férje gúnyosan horkantott.

Lyall nem volt hajlandó zavarba esni.

– Lady Maccon, ön talán kissé botrányos, de *mindig* civilizált.

– Úgy van, úgy van! – tette hozzá sietve Lord Akeldama, felemelte hosszú szárú talpas poharát, és belekortyolt az abban pezsgő rózsaszín italba.

– Ezt inkább bóknak veszem – biccentett Lady Maccon.

Lyall professzor bátran belevágott a folytatásba.

– A vámpírok könnyen elhiszik, hogy egy másik vámpír, még... uram, bocsássa meg a sértő szavakat, de még Lord Akeldama is bizonytalansággal belevési a megfelelő viselkedési alapelveket a gyermek jellemébe. Egy vámpír atya biztosítékot jelent, hogy a gyermek távol marad az amerikaiak, a templomosok és más hasonlóképpen természetfeletti-ellenes gondolkodású elemek bomlasztó hatásától. És persze önökötől, Lord és Lady Maccon. Egyszerűen fogalmazva, a bolyok ezáltal úgy érezhetik, hogy a kezükbe kerül az irányítás, ekképpen a halálos fenyegetéseknek vége szakad.

– Ön egyetért ezzel a feltevessel? – nézett Alexia Lord Akeldamára.

– Igen, *legdrágább* körömvirágom – biccentett komolyan a vámpírúr.

A gróf egyre kevésbé bosszúsnak és egyre inkább elgondolkodónak tűnt.

– Lord Akeldama tűnt a legjobb megoldásnak – folytatta Lyall professzor.

Lord Maccon felhúzta az orrát, és fújt egyet. Lyall, Lord Akeldama és Alexia úgy tett, mintha meg se hallotta volna.

– A körzet minden más kóboránál erősebb. A dolgozóinak létszáma magas. A város középpontjában él, és potentátként Viktória királynő hatalmának letéteményese. Kevesen merésznének beavatkozni a háza ügyeibe.

Lord Akeldama játékosan, kézfejjel megveregette Randolph Lyall vállát.

– Dolly, te hízelkedő, te!

A professzor figyelmen kívül hagyta.

– Amellett az ön barátja is.

A vámpírúr a mennyezetre fordította a tekintetét, mintha az oda festett kerubok számára agyalna ki épp újfajta ölelkezési módokat.

– Azt is felvettem, hogy egy bizonyos megnevezhetetlen incidens miatt, ami a télen történt, a bolyoknak becsületbeli tartozása van felém. Potentát-elődöm talán maga vette liliumfehér kezébe az ügyeket, de a tény tény marad: a bolyok *bizonyára* gyakoroltak rá némi nyomást, hogy a cselekedeteit a maguk számára kedvező irányba befolyásolják. A *dolgozócskám* elrablása *tökéletesen* megbo csáthatatlan volt, és eme *apróságnak* mindannyian pontosan tudatában is vannak. Vérről adósaim, és ez a megállapodás lesz az eszközöm, hogy visszaharapjak.

Alexia a barátjára nézett. Lord Akeldama tartása és viselkedése éppolyan nyugodt és frivol volt, mint azelőtt, ám ajkának feszes

vonala arra engedett következtetni: ezúttal őszintén is gondolta, amit mond.

– Ez meglehetősen komoly kijelentés az ön szájából, uram.

A vámpír elmosolyodott, és kivillantotta az agyarait.

– Kicsiny *képviselőfánkom*, élvezze ki az alkalmat! Valószínűleg sosem fog többé ilyesmit tapasztalni tőlem.

Lady Maccon az alsó ajkát rágcsálta, végül odalépett Lord Akeldama egyik viszonylag egyenes hátú székéhez, és letelepedett. Mostanában egyre inkább nehezebb esett kiügyeskednie magát a kanapék és karosszékek öléből, ezért ha tehetette, inkább egyszerűen került mindenféle kapcsolatot a bársonybútorokkal.

– Ah, nem bírok gondolkodni. – Bosszankodva megdörzsölte a hasát: az alváshiány, a testi kényelmetlenség és az éhség eredményeként sűrű köd ült meg az agyát. Úgy érezte, evésen és szunyókálásán kívül nem is csinál mást – habár néha elbóbiskolt étkezés közben, és egyszer-kétszer álmában majszolt el valamit. A terhesség új távlatokat nyitott előtte az emberi szervezet táplálékfelvételi képességeit illetően. – Ó, verje meg, hiszen rögtön éhen veszek!

Amint kimondta, mindhárom férfi a mellénye belső zsebébe nyúlt, és máris nyújtotta az onnan előhúzott ennivalókat. Lyall egy barna papírba csavart sonkás szendvicset, Lord Maccon egy viharvert almát, Lord Akeldama pedig egy kis doboz török édességet. A teljes falka immár hónapok óta azzal volt elfoglalva, miként szolgálja ki az egyre nyűgösebb Alexiát, és jól megtanulták, hogy ha az étel nem érkezik azonnal, valakit megtépnek – vagy ami rosszabb, Lady Maccon sírva fakad. Ennek eredményeképpen a falka nagyja rogyadozva járt a zsebeikbe tömött töméntelen rágcsálnivalótól.

Alexia mindhárom ajánlatot elfogadta, és falatozni kezdett – elsőként a török édességet bontotta ki.

– Akkor hát ön valóban elszánta magát, hogy örökre fogadja a gyermekemet? – kérdezte Lord Akeldamától két falat között, majd a férjére nézett. – Te pedig kész vagy beleegyezni?

A gróf felhagyott a vigyorgással, a felesége elé térdepelt, hogy felnézhessen rá, és a térdére helyezte a kezét. Alexia még szoknyája számos rétegén át is érezte hatalmas tenyerének érdességét.

– Asszony, a NYIHÁ-t és a falkát is be kell vetnem, hogy vigyázzak a biztonságodra. Már arra is gondoltam, hogy a Coldsteam Gárdát is szolgálatba hívom.

Átok a fejére, hogy ilyen jóképű, még akkor is, amikor mindeztől visszafogott és őszinte, gondolta Alexia. Az elszántsága már is romokban hevert.

– Persze, mindenképpen így tennék. Megvédem az enyéimet. Azonban Viktória királynő haragos lenne, ha magánügyben rendelkezne a katonaság felett. Vagyis hát, még haragosabb, mint amennyire máris az, amiért megöltem a potentátot. Okosnak kell lennünk. A vámpírok öregebbek és ügyesebbek, nem hagynak fel a próbálkozással. Nem folytathatjuk így a gyerekünk élete végéig.

Talán a házasságunk során bejutott a fejébe némi pragmatizmus, futott át Alexia agyán. Ó, de miért épp most kell tökéletesen gyakorlatiassá válnia?

Kétségbeesetten igyekezett, hogy el ne kapja a hisztéria, amiért Conall ilyen egyoldalúan kezeli az ügyet. Tudta, rettenetes árat jelentett a számára, hogy be kellett ismernie a tehetetlenségét. Lord Maccon szeretett legyűrhetetlenként gondolni magára.

Alexia kesztyűs kezei közé fogta a férje arcát.

– De hiszen ez a *mi* gyerekünk.

– Van jobb javaslatod?

Komoly kérdés volt – Lord Maccon őszintén remélte, hogy a felesége ki tud gondolni valami mást. Alexia a fejét rázta, próbált nem érzélgősnek tűnni, aztán összeszorította a száját.

– Hát jó. – Azzal Lord Akeldamához fordult. – Ha birtokba kívánja venni a gyermekemet, én is költözöm vele.

A vámpírúrnak arcizma sem rezgett; ölelésre tárta a karját.

– Legdrágább Alexia, légy üdvözölve a családban!

– Ugye tisztában van vele, hogy esetleg a másik ruhaszobáját kell igénybe vennem?

– Áldozatok, áldozatok.

– Micsoda? Szó se lehet róla!

Lord Maccon felegyenesedett, és merőn lenézett a feleségére.

Lady Maccon arcára kiült *az* a kifejezés.

– Már amúgy is Londonban töltök heti két éjszakát az Árnyék-kormány ülésén. Szerdán jövök, hétfőig maradok, és a hét hátralévő részét Woolsey-ben töltöm.

A gróf értett a számtanhoz.

– Két éjszakát? Két éjszakával akarsz kifizetni? Elfogadhatatlan!

Alexia hajthatatlan maradt.

– Magad is a városban töltöd az estéid nagy részét, a NYIHA ügyében. Akkor majd meglátogathatsz.

– Alexia! – Lord Maccon már morgott. – Nem vagyok hajlandó láthatást kérelmezni a saját feleségemre!

– Nehéz eset. Ennek a gyereknek az anyja is vagyok. Választásra kényszerítesz.

– Ha megengedik...? – avatkozott közbe Lyall.

Lord és Lady Maccon együttesen meredtek rá. Legalább annyira élvezték a vitáikat, mint más, intim szokásaikat.

Lyall professzor az igazi városi lélek csendes magabiztosságát hívta segítségül.

– A szomszédos ház kiadó. Ha esetleg Woolsey kibérelné mint belvárosi szállást, uram...? Ön és Lady Maccon fenntarthatná a szobát Lord Akeldama házában, miközben a látszat szerint a szomszédban lalnának. Ez egyben a gyermek születésének idejére is fenntartaná a különváltság látszatát. Ön, uram, a falka tagjaival étkezhetne, és hasonló, mialatt ők a városban tartózkodnak. Természetesen a hónap bizonyos részében mindenkinek vissza kellene térnie Woolsey-be biztonsági okokból, amellet a vadászat és a futás kérdése is megfontolandó. Mindazonáltal időleges kompromisszumként beválhat. Egy évtizedre vagy kettőre.

– A vámpírok nem fognak ellenkezni? – Alexiának határozottan tetszett az ötlet. Az ő ízléséhez képest a Woolsey-kastély valójában kissé távol esett Londontól, és hát az a gótikus pillérsor is... igazán túlzás.

– Nem hinném. Akkor nem, ha kétségtelenül egyértelművé tesszük, hogy Lord Akeldama birtokolja a teljes körű szülői felügyeletet... papírok meg minden egyéb. És ha sikerül fenntartanunk a látszatot.

Lord Akeldama remekül szórakozott.

– Dolly, *drágám*, milyen gyönyörűségesen példátlan eset..., hogy egy farkasfalka lakjék egy olyan vámpír szomszédságában, mint *moi*.

– A házasságunk is példátlan volt – közölte a gróf homlokráncolva.

– Igaz, igaz!

Lord Akeldama elemében volt. Talpra ugrott – a macskát udvariatlanul a földre söpörte –, és fel-alá kezdett sasszézni a szobában. Ezen az estén csillogóra fényesített, bikavérszín csizmát viselt, fehér bársonyból varrott, combban jócskán bővített lovaglónadrágot, és hozzáillő vörös kabátkát. Az együtttest csupán divatból viselte: a vámpírok ritkán lovagoltak, hiszen a lovak nem tűrték meg őket a hátukon, Lord Akeldama pedig amúgy is ellenezte a sportokat, mivel katasztrofális hatással bírtak a frizurákra.

– Dolly, *imádom* a tervet! – folytatta. – Alexia, *szirupcseppem*, muszáj lesz úgy kialakítanod a saját otthonodat, hogy az illeszkedjék az enyémhez. Vörösbegytojáskéék, ezüsttel kiegészítve, mit gondolsz? Ültethetnénk orgonabokrokat. Annyira *szeretem* az orgonabokrokat!

Lyll professzor kitartott az eredeti kérdésénél.

– Gondolja, hogy beválhat?

– A vörösbegytojáskéék és az ezüst? Hát hogyan. Istenien fog kinézni.

Alexia eltakarta a mosolyát.

– Nem. Azt kérdezem, beválhat-e, hogy a falka az ön rezidenciája mellett verjen tábort.

A professzor végtelen türelemmel bírt – akár Lord Maccon lobbanékonyásával, Lord Akeldama céltudatos ostobaságával vagy Lady Maccon cirkuszaival kellett megbirkóznia. Alexia úgy gondolta, hogy bétahímnek lenni olyasmi lehet, mint a világ legtolel ránsabb inasának szerepét játszani.

Lord Akeldama a szeméhez emelte monokliját. Mint Lyall szemüvege, ez sem volt valódi, ám a vámpírúr attól még imádta mint kiegészítőt. Többféle is volt a birtokában, különböző ékkövekkel, más-más fémkerettel, hogy minden öltözkéhez passzoljon. Most

a kicsiny kereten át vette szemügyre a dolgozósobájában lévő két farkasembert.

– Az én drága Alexiám gyámkodása nyomán önök sokkal civilizáltabbak lettek – állapította meg. – Felteszem, a jelenlétük tolerálható lesz, amennyiben nem kell együtt étkeznem önökkel. És, Lord Maccon, válthatunk néhány szót a kravátli megfelelő megkötésének módjáról? Pusztán az ép elmém kedvéért?

Lord Maccon döbbenetében nem jutott szóhoz.

Lyall professzor mindazonáltal jelentős fájdalmat érzett.

– Megteszem, amit tudok.

Lord Akeldama a szemébe nézett; a pillantásában száanalom csillant.

– Ön bátor ember.

Ezen a ponton Lady Maccon is közbeavatkozott.

– Eszerint ön nem bánná, ha Conall és én alkalmanként beköltöznénk?

– Amennyiben a kravátlikérdés rendeződik, úgy vélem, feláldozhatok még egy ruhaszobát az ügy érdekében.

Alexia visszafojtotta széles mosolyát, és igyekezett az emberileg lehetséges legnagyobb komolyságot magára erőltetni.

– Ön nemes ember.

Lord Akeldama kecses biccentéssel fogadta el a dicsérő jelzöt.

– Ki gondolta volna, hogy egyszer farkasemberek ütnek tanyát a ruhaszobáimban?

– Esetleg néhány goblin az ágy alatt? – nevetett rá Lady Maccon.

– *La, vajas süteményem, bárcsak lenne olyan szerencsém!* – A vámpír szemébe pajkos csillogás költözött, csábítón hátravetette nyakába hulló haját. – Feltételezem, a farka tagjai az idő jelentős részében kénytelenek lesznek alulöltözötten járkálni?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A gróf a mennyezetre nézett, ám Lyall professzor hajlandó volt némi megvesztegetésre.

– Avagy egészen ruhátlanul.

Lord Akeldama boldogan bólintott.

– Ó, az én drága fiúim *imádni* fogják ezt az új berendezkedést. Gyakran szokták különös figyelemmel kísérni a szomszédok viselkedését.

– Ó, te jó ég! – mormolta Lord Maccon.

Habár mindenki rá gondolt, senki nem mondta ki Biffy nevét. Végül Alexia, lévén Alexia, úgy döntött, ideje megszéllőztetni a tabut.

– Biffy is örülni fog.

A kijelentést hallgatás fogadta – aztán Lord Akeldama szólalt meg erőltetett könnyedséggel.

– *Hogy van* a Woolsey-falka legifjabb tagja?

Valójában Biffy nem alkalmazkodott olyan jól, mint azt szerették volna. Továbbra is minden hónapban küzdött az átváltozás ellen, és megtagadta, hogy a maga erejével segítse elő a folyamatot. Természetesen engedelmeskedett Lord Macconnak, ám örömtelenül. Ennek eredményeképpen képtelen volt kontrollt tanulni önmaga felett, és eme gyengesége miatt több éjjelt töltött elzárva, mint szabadon. Mindazonáltal a grófnak nem állt szándékában bizalmasává fogadni egy vámpírt, ezért csak annyit vakkantott oda mogorván:

– A kölyök eléggé jól van.

Lady Maccon összevonta a szemöldökét. Ha kettesben van Lord Akeldamával, talán megemlíti neki Biffy szenvedéseit, de a jelen helyzetben hagyta, hadd intézze a férje. Ha valóban beköltöznék Lord Akeldama szomszédságába, a vámpírúr úgyis hamarosan rájön az igazságra.